

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 285/2014
10.04.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић-Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Олгицом Козлов, записничарем, у кривичном предмету окривљеног И.Ф., због кривичног дела ометање овлашћеног службеног лица у обављању послова безбедности или одржавања јавног реда и мира из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру Републике Србије, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Р.М., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Ваљеву К 1583/12 од 30.09.2013. године и Апелационог суда у Београду Кж1 6570/13 од 26.12.2013. године, у седници већа одржаној 10.04.2014. године, једногласно је, донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног И.Ф., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Ваљеву К 1583/12 од 30.09.2013. године и Апелационог суда у Београду Кж1 6570/13 од 26.12.2013. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ваљеву К 1583/12 од 30.09.2013. године окривљени И.Ф. оглашен је кривим због кривичног дела ометање овлашћеног службеног лица у обављању послова безбедности или одржавања јавног реда и мира из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру Републике Србије и осуђен на казну затвора у трајању од шест месеци, у коју му је урачунато време проведено у притвору од 20.05.2012. до 22.05.2012. године.

Истом пресудом окривљени је обавезан да суду на име трошкова кривичног поступка плати 5.200,00 динара, а на име паушала износ од 10.000,00 динара, све у року од 15 дана, по правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 6570/13 од 26.12.2013. године, ставом један, одбијена је, као неоснована, жалба браниоца окривљеног И.Ф. и потврђена пресуда Основног суда у Ваљеву К 1583/12 од 30.09.2013. године, док је, ставом два, одбачена жалба Основног јавног тужиоца у Ваљеву

изјављена против пресуде Основног суда у Ваљеву К 1583/12 од 30.09.2013. године.

Бранилац окривљеног И.Ф., адвокат Р.М. је, без навођења законског разлога за подношење овог ванредног правног лека, поднео захтев за заштиту законитости против наведених правноснажних пресуда, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9. ЗКП-а, с`предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев те да побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или да исте преиначи тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе.

Врховни касациони суд је, у смислу члана 488. став 1. ЗКП-а, након достављања захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Р.М., Републичком јавном тужиоцу, одржао седницу већа у смислу члана 490. ЗКП-а, о којој није обавестио Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, у смислу члана 488. став 2. ЗКП-а, налазећи да њихово присуство седници већа није неопходно и да није од значаја за доношење одлуке, на којој седници је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев поднет, те је по оцени навода и предлога у захтеву, уз примену члана 604. ЗКП („Службени гласник РС“ бр. 72 од 28.09.2011. године), нашао:

Захтев за заштиту законитости није основан.

У захтеву за заштиту законитости бранилац, окривљеног И.Ф, наведене правноснажне пресуде побија због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9. ЗКП-а, што је у смислу члана 485. став 4. у вези става 1. ЗКП-а дозвољен разлог за подношење овог ванредног правног лека. У образложењу је наведено да је оптужба прекорачена, јер је измењен - повређен објективни идентитет оптужбе тиме што је окривљени осуђен за потпуно друго кривично дело и за други чињенични основ у односу на оптужни акт јавног тужиоца. Према ставу браниоца изнетом у захтеву, суд конструише догађај тако што на нов начин описује догађај, изоставља наводе оптужног акта, а додаје неке нове моменте, за шта нема основа у изведеним доказима.

Међутим, Врховни касациони суд ове наводе браниоца, окривљеног И.Ф., оцењује као неосноване с`обзиром на то да је окривљени у суштини оглашен кривим за дело које му је оптужним актом јавног тужиоца стављено на терет, те да је суд након спроведеног доказног поступка, у изреци пресуде, прецизно описао инкриминисане радње окривљеног И.Ф., при чему је у изреци пресуде смањен број учињених радњи окривљеног, што је свакако за њега повољније. Дакле, по налажењу Врховног касационог суда у редовном кривичном поступку суд није поступао противно одредби члана 438. став 1. тачка 9. ЗКП-а с`обзиром да је поступао у свему, у складу са законским овлашћењима прописаним Закоником о кривичном поступку.

Из напред наведених разлога, налазећи да побијаним пресудама нису учињене повреде закона на које је указано захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног И.Ф., Врховни касациони суд је на основу одредбе члана

30. став 1. Закона о уређењу судова и применом одредбе члана 491. став 1. ЗКП-а („Службени гласник РС“, број 72/2011), одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Олгица Козлов, с.р.**

**Председник већа-судија,
Драгиша Ђорђевић, с.р.**